

Formanden: Jeg haaber, det er kort.

Nørskov: Ja, det er det. „Ekstrabladet“ skriver:

„hvis det er begyndt at brænde i Europa, vil der blive Ildebrand i Østen, og hvis Ilden opstaar i Asien, vil det ikke undgaas, at den breder sig til Europa. Hvorhen man end vender sit Blik: Ild og Brand og Krig i sikker Udsigt, og der vil maaske være Lande, der undgaar Krigens Rædsler, men ingen, der slipper for de ulykkebringende Følger af den.“

Det er en meget uhyggelig Spaadom: „Ild og Brand og Krig i sikker Udsigt.“ Man hører saa tidt den Udtalelse fremsat, at Tiden nu ligner Tiden før Verdenskrigens Udbrud. Der kan selvfølgelig ogsaa peges paa mange Lighedspunkter, der er Konkurrencen mellem Landene, Kampen om Raastofferne og Kampen om Kolonierne, men hertil kommer, at Brudet med den liberale Linie og den Selvforsynings- og Afspærringspolitik, som nu i saa fremtrædende en Grad behersker Folkesamfundene, yderligere har skabt et Modsætningsforhold mellem Landene, som ikke var til Stede i Aarene før 1914. En Kendsgerning er det ogsaa, at Frygten for nye Krige har givet sig Udslag deri, at de Beløb, som mange Stater anvender til Rustninger, er langt større end i Tiden før 1914. Alt dette gør Stillingen saa mørk og truende. Mit Parti har den Opfattelse, at det er paakrævet, at Danmark tager Hensyn til de fuldstændig ændrede Tilstande i Europa, ja, i hele Verden. Det har Venstre ogsaa tidligere i lignende Situationer været villigt til, hvad jeg ganske kort skal minde om. Da det efter Aarhundredskiftet mere og mere trak op til storpolitisk Uvejr her i Europa og Venstre saa, at en Krig kunde komme, satte Partiet sig som Maal at skabe et Forsvar for vort Land, som de krigsførende Magter maatte erkende var Udtryk for vor bestemte Vilje til at opretholde vor Neutralitet. I den Betænkning, som Forsvarskommissionen i 1909 afgav, udtalte Venstres Medlemmer, at de lægger Hovedvægten paa, at vort Land holder saa megen Militær-magt, at det herved sættes i Stand til at opfylde alle folkeretlige Krav, som Neutraliteten paalægger det, og at der til Løsning af Forsvarets Opgaver kræves virke-

lige Forsvarsmidler. Vi har haft og har fremdeles den Opfattelse, at indretter vi vort Forsvar saaledes, at et Forsøg paa at tvinge os ud af vor Neutralitet vil kræve en betydelig Kraftudfoldelse, hvis det skal lykkes, da tør vi gøre os Haab om, at en saadan Neutralitetskrænkelse ikke vil blive forsøgt, men at Krigen gaar vor Dør forbi. Og bliver dette Resultatet af vore Forsvarsforanstaltninger, vil de have løst deres Opgave paa den smukkeste Maade og mange Gange have betalt de saavel personlige som pekuniære Ofre, deres Gennemførelse vil kræve.

Jeg kan ogsaa udtrykke vort Standpunkt saaledes, at det er vor Opfattelse, at Tilstedeværelsen af en væbnet Magt, afpasset efter Landets Forhold, i 9 à 10 Tilfælde vil forebygge ellers opstaaede Tanker om at benytte vort Land i Krigsøjemed. Ja, det er efter vor Opfattelse, i Virkeligheden vort Værns Hovedopgave udtrykt i faa Ord.

Værnet skal bidrage til at sikre os Freden, og det er vor Overbevisning, at Ordningen af 1909 og den Brug, den daværende Regering gjorde af den, har bidraget sit til at holde Danmark uden for Verdenskrigen, og dermed kan man sige, at den har løst sin Opgave paa den smukkeste Maade. Jeg skal i saa Henseende henvise til den Tale, som Sønderjyderne gamle Fører, H. P. Hanssen, holdt her i Folketinget den 27. November 1924, og hvori han skildrede de Iagttagelser, han som Rigsdagsmand havde haft Lejlighed til at gøre under sit Ophold i Berlin i Krigsaarene. H. P. Hanssen siger herom, at det var hans bestemte Indtryk, at det var af virkelig Betydning, at Danmark raadede over en Militærstyrke, som i givet Fald kunde og vilde forsvare Neutraliteten.

Jeg skal ikke genopfriske de bitre Stridigheder, der opstod herhjemme efter Verdenskrigens Slutning om Størrelsen af vort Forsvarsvæsen eller om, hvorvidt vi overhovedet skulde have et Forsvar for vort Land, men kun konstatere, at Danmark var den første Stat, som efterkom Folkenes Forbunds Henstilling om en betydelig Indskrænkning af Forsvarsudgifterne. Det skete ved Ordningen af 1922, hvorved Udgiften straks nedsattes fra 65 Mill. Kr. til 54,7 Mill. Kr. Dette Beløb blev yderligere gradvis nedsat, saaledes at Udgifterne i Finans-